

ת"ד 15591/02/23 - מדינת ישראל נגד זינב גאנם

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 15591-02-23 מדינת ישראל נ' גאנם
תיק חיצוני: 58314/2023

- | לפני
מאשימה
נגד
נאשמים
<u>החלטה</u>	כבוד השופטת סיגל דבורי	מדינת ישראל	זינב גאנם
1. לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקשת ביום 13.07.2023 בהעדר התייצבותה, על יסוד הוכחת זימונה כדין. זימון נמסר לידי הנאשמת בביתה.
 2. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים שאירעה ביום 05.02.2023 עת נהגה קלות ראש, תוך אי ציות לתמרור 302 וגרמה נזק.
 3. לטענת המבקשת, לא קיבלה היא כל זימון לדיון והחתימה המופיעה על גבי אישור המסירה אינה חתימתה.
 4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל וכי אין בטיעוני המבקשת כדי להצביע על עיוות דין או פגם בחזקת המסירה כדין.
 5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
 6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". בקשה זו הוגשה בחלוף מספר חודשים מעת מתן פסק הדין (ביום 07.05.2024) ובהעדר הסכמת תובע. טעם דיוני זה שומט את הקרקע לביטול פסק הדין. לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשתה.

7. יתרה מכך - מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו **רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)** (להלן: "עניין סאלם").

8. לעניין אי התייצבות לדין - הרי שאין בעמדת המבקשת כדי לסתור את חזקת המסירה כדין ואף אין בטענותיה כל התייחסות, כאמור, לאישור המסירה המצוי והסרוק לנט המשפט לפיו אישור המסירה נמסר לידי הנמען הרשום. האישור מולא כנדרש לרבות ציון שם עובד הדואר וחתימתו (דאוד פאקר) וכן מועד המסירה (וראה לענין זה עפ"ת 16209-10-22 (מחוזי חיפה) עבד אלגני נ' מדינת ישראל (26.12.22)). המבקשת לא עמדה בנטל הרובץ על כתפיה להראות כי אי קבלת דבר הדואר נבע מסיבות שאינן תלויות בה וראה לענין זה עפ"ת 25991-10-22 (מחוזי חיפה) איזגיאיב נ' מדינת ישראל (15.12.22). ניתן היה בנקל ואף מחויב היה, לערוך בירור מול רשות הדואר לבדיקת תקינות המסירה השנויה לעמדת המבקשת במחלוקת ודבר לא נעשה בענין זה, חרף סד הזמנים המאפשר עריכת בירור מול רשות הדואר בהינתן כי נתוני המסירה עודם שמורים ברשומותיה (מסירה מיום 22.03.2023 בשעה 14:33 בבית המבקשת). הטענה כי החתימה אינה חתימת המבקשת אינה נתמכת באסמכתאות לא כל שכן בתלונה בדבר זיוף למשטרת ישראל.

9. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיה של המבקשת אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין.

10. יצוין כי מידת העונש שהוטל על המבקשת הינה מידתית ואף מקלה. המבקשת נדונה לעונש פסילת המינימום המחוייבת בחוק - למשך 3 חודשים, פסילה מותנית וקנס כספי.

11. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ד, 02 יוני 2024, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

